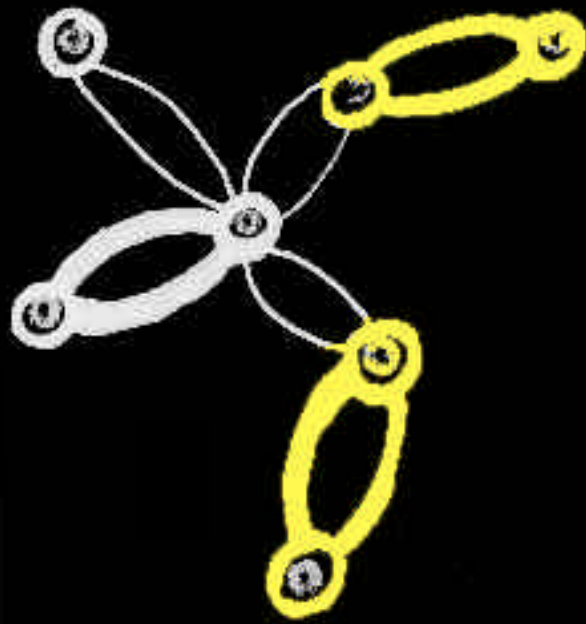

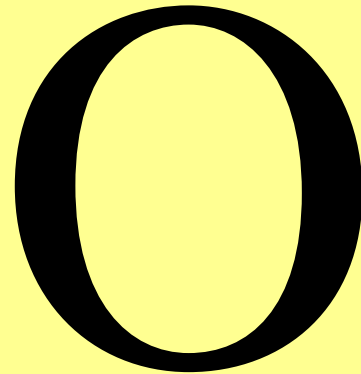
DET ER IKKE HER

MARTIN BUDTZ 96

Jeg kommer sent
og jeg er gammel.
Min ungdom gik mig på
i mange mange år.
Og jeg er sent oppe
som aldrig blevet voksen
da jeg venter på et fraværd
af hysterisk pubertetisk
uegnethed til at se
hvorledes tøjet sidder
og ser ud
om hvorvidt jeg skal
blive apatisk liggende i sofaen

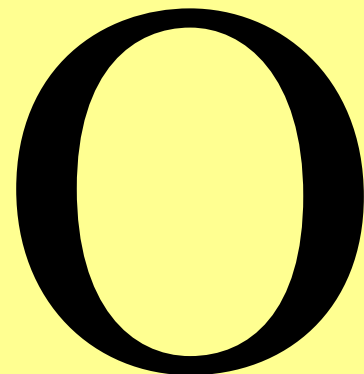

eller blive siddende foran fjernesynet.

Og jeg venter på den helt verdensomvæltende tanke som aldrig strejfer mig eller som netop kun strejfer mig

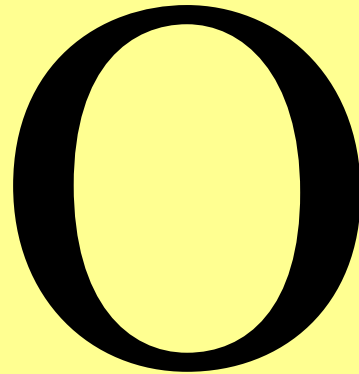
Jeg er ikke kommet igang eller rettere er jeg kommet igang med at sidde helt stille uden at lukke øjnene eller forme læberne til et eneste ord.

Ord som: Hvad er klokken? Hvad hedder du?

Og jeg kommer først i det sidste øjeblik
hvor døren lukkes som porten til en katedral.
Og fik netop ikke udleveret mit bevis på eksistens.
Så jeg eksisterer ikke.
Mig kan man regne med.

Jeg er så tom og vindomsust
som en gammel lagerhal
hvor alle ruderne er smadret.

Jeg kommer snart.

Jeg har så meget jeg skal nå at vide.

Så senere ud på livet,
når jeg endelig har formet disse ord
som kommer ud af munden
kan jeg måske også sige
at jeg var her
og havde smagt den stilhed
det kommer af et slukket tv.

